

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΡΠΕΡΟΥ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

**ΔΟΒΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΚΑΚΟΥΣΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ**
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΗΤΡΑΙΝΑ ΜΑΡΙΑ ΠΕ01

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Φυσική η γέννηση της Θεοτόκου

Πού όμως οφείλεται αυτή η αγιότης της Παναγίας μας; Μπορούμε άραγε εμείς οι θνητοί άνθρωποι, οι απλοί πιστοί να αποκτήσουμε αυτήν την αγιότητα; Κι αν δεν γίνουμε και εμείς πανάγιοι, κι' αν δεν γίνουμε παναγίες, μπορούμε τουλάχιστον να γίνουμε άγιοι ή να ακολουθήσουμε ένα δρόμο που οδηγεί προς την αγιότητα; Τί το εξαιρετικό είχε η Παναγία και κατόρθωσε και απέκτησε αυτήν την αγιότητα; Η Παναγία ως γνωστόν ήταν ένας άνθρωπος καθ' όλα όμοιος προς εμάς, γεννήθηκε από ένα γεροντικό άγιο ζευγάρι, τον Ιωακείμ και την Άννα ως καρπός προσευχής. Σε μεγάλη ηλικία, ώριμοι, άτεκνοι παρακάλεσαν τον Θεό να τους χαρίσει ένα παιδί. Κάποια φορά μάλιστα λέγει η παράδοση ότι ο Ιωακείμ εξεδιώχθη από τους ιερείς μέσα από τον Ναό του Σολομώντος, διότι πήγε να προσφέρει δώρα. Επειδή στην Παλαιά Διαθήκη η ατεκνία εθεωρείτο όνειδος, όποιος δεν είχε παιδιά εθεωρείτο ατιμασμένος, πως δεν ήταν ευλογημένος από τον Θεό - δεν ισχύει αυτό για την Καινή Διαθήκη, ανατράπηκε αυτό, σημασία έχουν οι πράξεις, όχι τα παιδιά - επειδή λοιπόν έτσι πιστευέτο, ότι όποιος δεν έχει παιδιά δεν είναι ευλογημένος από τον Θεό, έδιωξαν οι ιερείς τον γέροντα Ιωακείμ από τον ναό, και εκείνος με δάκρυα στα μάτια, πήγε στην έρημο επί 40 ημέρες και παρακαλούσε θερμά το Θεό εν προσευχή και νηστεία να του δώσει παιδί. Το ίδιο έκαμε και η μητέρα της Παναγίας, η Άννα, στο σπίτι της. Και ο Θεός άκουσε τις προσευχές τους και τους χάρισε όχι απλώς ένα παιδί σαν όλα τα άλλα - τους χάρισε εκείνο το παιδί από το οποίο επρόκειτο να λυτρωθεί ο κόσμος, να γεννηθεί ο λυτρωτής του κόσμου. Δεν υπάρχουν άλλοι γονείς οι οποίοι να έχουν αυτό το προνόμιο που είχαν οι άγιοι Ιωακείμ και η Άννα, να γεννήσουν μια κόρη, να αποκτήσουν ένα παιδί από το οποίο επρόκειτο να γεννηθεί ο Θεός.

Ήταν λοιπόν καρπός προσευχής η γέννηση της Παναγίας μας. Κατά τα άλλα όμως η Παναγία ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος σαν όλους εμάς. Και κάνω αυτή την επισήμανση ότι η Παναγία προήλθε από συζυγία φυσιολογική δύο ανθρώπων, του Ιωακείμ και της Άννας, από μία εμπαθή θα έλεγα γέννηση, αφού στην συνάντηση ανδρός και γυναικός, όσο άγιοι και αν είναι οι άνθρωποι, υπάρχει η επιθυμία, υπάρχει η ηδονή, και υπάρχει πάθος - «Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου» λέγει ο ψαλμός. Η Παναγία λοιπόν γεννήθηκε από αυτήν την συνηθισμένη ανθρώπινη συνάντηση, από την συνηθισμένη συζυγία του Ιωακείμ και της Άννας, δεν είχε τίποτε διαφορετικό από όλους τους άλλους ανθρώπους. Το τονίζουμε αυτό, διότι τον περασμένο αιώνα ο πάπας διετύπωσε ένα δόγμα αντιπαραδοσιακό, εναντίον αυτών που διδάσκει η Αγία Γραφή και η

Η
Α
Σ
Π
Ι
Λ
Η

ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Το δόγμα αυτό, το οποίο διετύπωσε το 1854 ο Πάπας Πίος ο 9ος, σημαίνει ότι η Παναγία γεννήθηκε άσπιλη, αναμάρτητη, δεν είχε το προπατορικό αμάρτημα, όπως το έχουμε όλοι οι άνθρωποι. Η διδασκαλία αυτή βέβαια περί της ασπίλου συλλήψεως δεν στηρίζεται πουθενά, ούτε στην Αγία Γραφή, ούτε στην διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας και έχει επίσης πολλά τρωτά σημεία.

Ένα τρωτό σημείο αυτής της διδασκαλίας είναι ότι προσβάλλει την μοναδικότητα της γεννήσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Μόνο ο Χριστός γεννήθηκε αναμάρτητος εκ Πνεύματος Αγίου, είναι η μοναδική περίπτωση κατά την οποία δεν μεσολάβησε σάρκα και αίμα. Ο Χριστός μας γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία, άνευ συναφείας ανδρός. Δεν ήλθε σε σαρκική ένωση η Παναγία με άνδρα. Το Άγιο Πνεύμα επεσκίασε την Παναγία και δι' Αγίου Πνεύματος εγεννήθηκε ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός γεννήθηκε εκ Πνεύματος Αγίου από την Παρθένο Μαρία, γι' αυτό και είναι αναμάρτητος. Η Παναγία όμως δεν γεννήθηκε εκ Πνεύματος Αγίου· γεννήθηκε από γονείς φυσιολογικά, κανονικά, από τον Ιωακείμ και από την Άννα. Προσβάλλει επομένως η διδασκαλία αυτή την μοναδικότητα της γεννήσεως του Χριστού. Η μοναδική γέννηση, η οποία έγινε εκ

Πνεύματος Αγίου και είναι γι' αυτό άσπιλη, είναι η γέννηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Το δεύτερο στοιχείο για το οποίο αυτή η διδασκαλία δεν είναι ορθή είναι ότι ουσιαστικώς δεν ανεβάζει την Παναγία, την μειώνει, ενώ οι Παπικοί θέλουν να υψώσουν την Παναγία, υπερβολικά μάλιστα. Υπάρχουν εδώ ακρότητες, και ας πω για τις δύο αυτές ακρότητες και θα συνεχίσω τις σκέψεις που έκαμα προηγουμένως. Στην διδασκαλία για την Θεοτόκο υπάρχουν δύο ακρότητες. Η Ορθόδοξος εκκλησία είναι ανάμεσα, ακολουθεί τη χρυσή οδό. Ποιες είναι οι δύο αυτές ακρότητες; Η μια ακρότητα είναι αυτή η οποία υπερεξαιρεί την Παναγία, κάνει την Παναγία Θεά, θεοποιεί την Παναγία, είναι η Μαριολατρεία. Διδάσκει ότι η Παναγία είναι Θεός, και αυτή την τάση υπηρετεί η διδασκαλία της Ρωμαϊκής εκκλησίας, της Παπικής εκκλησίας, περί του ότι η Παναγία είναι άσπιλη, την εξισώνει με τον Χριστό, ένα πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.

Ας επανέλθουμε όμως στο δεύτερο τρωτό σημείο της "άσπιλης σύλληψης". Ενώ λοιπόν νομίζουν ότι με την άσπιλη σύλληψη υπερυψώνουν την Παναγία, ουσιαστικώς την μειώνουν. Γιατί η Παναγία εξυψώνεται πιο πολύ αν παρουσιασθεί ότι αυτά που κατόρθωσε, αυτή η αγιότης την οποία κατόρθωσε, δεν τα κατόρθωσε γιατί ήταν αναμάρτητη εκ φύσεως, τα κατόρθωσε γιατί ενώ ήταν άνθρωπος σαν εμάς, γεννήθηκε από φυσικούς γονείς, από τον Ιωακείμ και την Άννα, ενώ ήταν άνθρωπος καθόλα φυσιολογικός, είχε αυτήν την δική μας τη φύση, η οποία ρέπει προς την αμαρτία, κατόρθωσε εν τούτοις να καλλιεργήσει τις αρετές με πολλή άσκηση, με προσευχή, με νηστείες, με εγκράτεια, με αγνότητα ιδιαιτέρως, και να φθάσει στα ύψη αυτά της αγιότητας, συνεργώντας και κοπιάζοντας η ίδια.

Εμείς αγαπητοί μου, που ζούμε στον χώρο αυτό τον ευλογημένο της Εκκλησίας, θα πρέπει να την έχουμε ως παράδειγμα και ως δίδαγμα και ως στόχο. Εκείνη κατόρθωσε να φθάσει σ' αυτήν την αγιότητα και να υμνείται δι' όλων των αιώνων "Ίδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί. Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός". Εκείνη ήταν σκεύος εκλογής λόγω της αγιότητός της κατόρθωσε και είλκυσε την προσοχή του Θεού και έγινε η αγαπητή του Θεού: «Χαίρε Κεχαριτωμένη. Ο Κύριος μετά σου. Ευλογημένη συ εν γυναιξί». Έδειξε με την αγία ζωή της, την άφθαστη υπακοή της, την πολλή ταπείνωση, την ανυπέρβλητη αγνότητα, μέχρι που μπορεί να υψωθεί ο άνθρωπος. Δεν πρόκειται βέβαια εμείς να φθάσουμε το μοναδικό μεγαλείο της Παναγίας· μπορούμε όμως να μπούμε σ' ένα δρόμο αγιότητος να υψωθούμε και εμείς αναλογικά, να καταπολεμήσουμε τα πάθη και τις κακίες

μας, ώστε όταν ψάλλουμε στην Υπεραγία Θεοτόκο, να ψάλλουμε μέσα από αγνές καρδιές και άγια χείλη.

Γι' αυτό και λέγει ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς και τελειώνω μ' αυτό: Στο πρόσωπο της Παναγίας ο Θεός ζωγράφισε μια εικόνα, έκανε ένα πίνακα, επάνω στον οποίο ζωγράφισε ό,τι ωραιότερο υπήρχε, όποια αρετή υπάρχει, όποια καλωσύνη υπάρχει, όποιο κάλλος πνευματικό και υλικό υπάρχει, γιατί και σωματικά η Παναγία ήταν σεμνή και όμορφη. Όλα τα κάλλη, πνευματικά και σωματικά ζωγράφισε ο Θεός στο πρόσωπο της Παναγίας. Η Παναγία διέσωσε το "κατ' εικόνα" του ανθρώπου, είναι η πραγματική εικόνα του ανθρώπου.

Και ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης λέγει, ότι αν συνέβαινε ποτέ, μια υπόθεση κάνει, αν συνέβαινε ποτέ τα εννέα τάγματα των Αγγέλων να επαναστατήσουν και να γκρεμισθούν από τον ουρανό και να γίνουν δαίμονες, αν συνέβαινε όλοι οι άνθρωποι να γίνουν κακοί, και αν συνέβαινε να επαναστατήσει ολόκληρη η κτίσις, ο ουρανός, η γη, τ' αστέρια. Όλα αυτά, λέγει, αν συνέβαιναν, αρκούσε η αγιότητα της Παναγίας μας για να είναι ευχαριστημένος ο Θεός. Όλα ας έλλειπαν, φτάνει η αγιότης της Παναγίας¹¹.

Αυτήν λοιπόν την αγιότητα της Παναγίας μας, μπορούμε και εμείς αγαπητοί μου να την μιμηθούμε, αρκεί όχι μόνο να ακούμε αλλά και να πράττουμε το θέλημα του Θεού. "Μακάριοι οι ακούντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν".

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Στην Ορθόδοξη Χριστιανική Εκκλησία ο εορτασμός της Κοίμησης της Θεοτόκου περιλαμβάνει κατά πρώτο λόγο το θάνατο και την ταφή της Παναγίας και κατά δεύτερο την ανάσταση και τη μετάστασή της στους ουρανούς.

Για την Κοίμηση της Θεοτόκου δεν υπάρχουν πληροφορίες από την Καινή Διαθήκη. Γι' αυτήν μαθαίνουμε από τις διηγήσεις σημαντικών εκκλησιαστικών ανδρών, όπως των Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, Διονυσίου του Αρεοπαγίτη, Μόδεστου Ιεροσολύμων, Ανδρέα Κρήτης, Γερμανού Κωνσταντινουπόλεως, Ιωάννη Δαμασκηνού κ.ά., καθώς και από τα σχετικά τροπάρια της εκκλησιαστικής υμνολογίας. Στα κείμενα αυτά διασώζεται η «αρχαία και αληθεστάτη» παράδοση της Εκκλησίας γι' αυτό το Θεομητορικό γεγονός.

Έτσι, λοιπόν, κατά την εκκλησιαστική παράδοση, η μητέρα του Ιησού Χριστού, Μαρία (η Θεοτόκος και Παναγία), πληροφορήθηκε τον επικείμενο θάνατό της από έναν άγγελο τρεις ημέρες προτού αυτός συμβεί και άρχισε να προετοιμάζεται κατάλληλα. Προσεύχεται στο όρος των Ελαιών και δίνει τα υπάρχοντά της σε δύο γειτόνισσές της χήρες. Επειδή κατά την ημέρα της Κοίμησής της δεν ήταν όλοι οι Απόστολοι στα Ιεροσόλυμα, καθώς κήρυτταν «απανταχού γης», μια νεφέλη τους άρπαξε και τους έφερε κοντά της. Μοναδικός απών ο απόστολος Θωμάς.

Η Κοίμηση της Θεοτόκου συνέβη στο σπίτι του Ευαγγελιστή Ιωάννη, στο οποίο διέμενε η μητέρα του Θεανθρώπου. Αφού της έκλεισαν τα μάτια, οι Απόστολοι μετέφεραν το νεκροκρέβατό της στον κήπο της Γεθσημανής, όπου και την έθαψαν. Κατά τη μεταφορά του λειψάνου της, φανατικοί Ιουδαίοι αποπειράθηκαν να ανατρέψουν το νεκροκρέβατό της, αλλά τυφλώθηκαν. Μόνο ένας από αυτούς κατόρθωσε να το ακουμπήσει, αλλά μια αόρατη ρομφαία του έκοψε τα χέρια.

Μοναδικός απών από την κηδεία της υπήρξε, όπως προαναφέραμε, ο Απόστολος Θωμάς. Όταν μετά από τρεις ημέρες πήγε στον τάφο της, βρήκε μόνο τα εντάφια. Προφανώς, η Παναγία είχε αναστηθεί. Πάνω στον τάφο της χτίστηκε μεγαλοπρεπής ναός, που αποδίδεται στην Αγία Ελένη. Μετά την καταστροφή του, ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Μαρκιανός (450-457) με τη δεύτερη σύζυγό του Πουλχερία έχτισαν ένα νέο ναό, που υπάρχει

μέχρι σήμερα. Η Κοίμηση της Θεοτόκου εορταζόταν αρχικά στις 13 Αυγούστου και από το 460 στις 15 Αυγούστου.

Μεταξύ της Ορθόδοξης και της Καθολικής Εκκλησίας υπάρχει δογματική διαφορά σχετικά με την Κοίμηση της Θεοτόκου. Η Καθολική Εκκλησία πιστεύει στο δόγμα της ενσώματης ανάληψης της Θεοτόκου (Assumptio Beatae Mariae Virginis), που οριστικοποιήθηκε με την αποστολική εγκύκλιο του Πάπα Πίου ΙΒ' «Munificentissimus Deus» (1 Νοεμβρίου 1950). Αντίθετα, η Ορθόδοξη Εκκλησία κάνει λόγο πρώτα για Κοίμηση της Θεοτόκου, δηλαδή πραγματικό θάνατο (χωρισμό ψυχής και σώματος) και στη συνέχεια για μετάσταση της Θεοτόκου, δηλαδή ανάσταση (ένωση ψυχής και σώματος) και ανάληψή της κοντά στον Υιόν της.

Κατά την εκκλησιαστική παράδοση, της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου προηγείται νηστεία, η οποία καθιερώθηκε τον 7ο αιώνα. Αρχικά ήταν χωρισμένη σε δύο περιόδους: πριν από την εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και πριν από την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Τον 10ο αιώνα, συνενώθηκαν σε μια νηστεία, που περιλαμβάνει 14 ημέρες και ξεκινά την 1η Αυγούστου. Κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης νηστείας, νηστεύεται το λάδι εκτός του Σαββάτου και της Κυριακής, ενώ στη γιορτή της Μεταμόρφωσης του Σωτήρα καταλύεται (επιτρέπεται) το ψάρι. Ανήμερα της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου καταλύονται τα πάντα, εκτός και αν η εορτή πέσει σε Τετάρτη ή Παρασκευή, οπότε καταλύεται μόνο το ψάρι. Τις ημέρες της νηστείας του Δεκαπενταύγουστου ψάλλονται τις απογευματινές ώρες στις εκκλησίες (εκτός Κυριακής), εναλλάξ, ο «Μικρός και ο Μέγας Παρακλητικός Κανών εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον», οι λεγόμενες «Παρακλήσεις»

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Η κοίμηση της Θεοτόκου

Η διδασκαλία αυτή ("θεσπίστηκε το 1950 με επίσημη διακήρυξη του πάπα Πίου ΙΒ'" ^[239]) "αποτελεί νεόκοπο δόγμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας", σύμφωνα με το οποίο, "η Θεοτόκος δεν πέθανε φυσικώς, αλλ' όταν πλησίαζε το τέλος της ζωής της, ο Θεός τη μετέστησε ένσωμη στη θεία Βασιλεία του", για την Ορθόδοξη όμως Παράδοση, η διδασκαλία αυτή "είναι σωστή στην ιδέα της ένσωμης μεταστάσεως, εσφαλμένη δε, ως προς το στοιχείο του θανάτου της Θεομήτορος, το οποίο αρνείται" ^[240]. Οι Ορθόδοξοι δέχονται "—αν και όχι ενιαίως— τη μετάσταση της Θεοτόκου, της οποίας όμως προηγήθη ο σωματικός θάνατος" τον οποίο εορτάζουν "ως «Κοίμησιν» αυτής στις 15 Αυγούστου" ^[241]. Αυτό όμως το δόγμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας για το πρόσωπο της Θεοτόκου, δηλαδή η ενσώματη μετάσταση της, "δεν έχει ουσιαστική ομοιότητα με τη σχετική παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Πρώτα πρώτα τούτο το δόγμα είναι φυσική συνέπεια και συνέχεια της άσπιλης σύλληψης, ενώ στην ορθόδοξη πράξη δεν υπάρχει πουθενά τέτοιος δεσμός. Εφόσον, κατά τη ρωμαιοκαθολική θεολογία, η Θεοτόκος ήταν απαλλαγμένη από το προπατορικό αμάρτημα, κατ' αναπότρεπτη αναγκαιότητα δεν μπορούσε ο θάνατος να ασκήσει πάνω της τη διαλυτική του δύναμη" ^[242]. Το στοιχείο όμως του θανάτου του σώματος της Θεοτόκου, είναι πολύ σημαντικό για την ορθόδοξη θεώρηση της μεταστάσεως: "το να δεχτεί κανείς ότι η Θεοτόκος δεν πέθανε —όπως κάνουν οι Ρωμαιοκαθολικοί— είναι σαν να την αποκόπτει από την ιστορικότητα της και τη φυσική της συνέχεια στη φύση του Αδάμ. Αυτό όμως πλήττει την αλήθεια της και την αυθεντική θέση που κατέχει στο λυτρωτικό κύκλο του αχράντου Τόκου της" ^[243].

Τὸ πρόσωπο τῆς πανάγνου Θεοτόκου Μαρίας κατέχει ἐξαιρετικὴν καὶ μοναδικὴ θέσιν στὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὸ σημαντικὸ ρόλο ποὺ διεδραμάτισε στὴ σωτήρια ἐνανθρώπησι τοῦ Κυρίου.

Ἐκλέκτηκε ἀπὸ τὸ Θεό, «ὡς ρόδον ἐξ ἀκανθῶν, ἡ «εὐλογημένη ἐν γυναιξὶ» Μαριὰμ καὶ ὑπερτιμήθηκε μὲ τὸ νὰ κυφορήσῃ τὸν προαιώνιο Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δανείσῃ σ' Αὐτὸν τὴ σάρκα καὶ ἔτσι νὰ τελεσθεῖ «τὸ πάντων καινῶν καινότερον μυστήριον, δι' οὗ ἡ ἄπειρος τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται δύναμις (1).

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τιμώντας σωστὰ καὶ ἐπάξια τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁμολογεῖ Θεοτόκο καὶ Ἀπειράρθενο, τὴν κηρύττει «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ» καὶ τὴν ἐπικαλεῖται σὰν μεσίτρια ἀκοίμητη καὶ μετὰ τὸ Θεό, Θεὸ (2). Μὲ τὴν τιμὴ τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, συνδέονται δυὸ σημαντικὰ γεγονότα τῆς ζωῆς της: Ἡ Κοίμησι καὶ ἡ ἔνσωμη Μετάστασί της στοὺς οὐρανούς. Τὴ Μετάστασι τῆς Θεοτόκου, ἀρνοῦνται σήμερα ὀρισμένοι Ἑλληνες Θεολόγοι (3) μὲ τὴν αἰτιολογία πὺς δὲν μαρτυρεῖται στὴ Γραφὴ καὶ στὴν Ἱερὰ Παράδοσι.

Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Μετάστασι τῆς Παναγίας δὲν στηρίζεται στὴ Γραφή, δὲν εἶναι τόσο σοβαρό, διότι ὑπάρχουν δόγματα καὶ παραδόσεις μέσα στὴν Ἐκκλησία ποὺ δὲν ἔχουν Γραφικὴ ὑποστήριξι, κι ὅμως κανένας δὲν τολμᾷ νὰ τὰ ἀπορρίψει. Πηγὴ τῶν δογμάτων καὶ τῶν Παραδόσεων δὲν εἶναι μόνο ἡ Ἁγία Γραφή, ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἱ. Παράδοσις, ἀλλὰ καὶ κάθε βιβλίον στὸ ὅποιο σφύζεται ἡ Παράδοσις. Ὁ Μ. Βασίλειος, στὸ κατ' ἐξοχὴν δογματικὸ τοῦ ἔργου «Περὶ Ἁγίου Πνεῦμος», τονίζει μὲ πολλὴ σαφήνεια αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, λέγοντας «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων Παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παραδεχόμεθα, ἅπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν "εὐσέβεια"(4). Καὶ τὴ Μετάστασι (σωματικὴ ἀνάληψι) τῆς Παναγίας, ποὺ δὲν ἀντιτίθεται καθόλου στὴ Γραφή, τὴν παραλάβουμε «ἐκ τῆς ἀδημοσίετου παραδόσεως καὶ ἀπορρήτου διδασκαλίας, ἣν ἐν ἀπολυπραγμονήτῳ σιγῇ καὶ ἀπεριεργάστῳ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐφύλαξαν, καλῶς ἐκεῖνοι δεδιδασμένοι τῶν μυστηρίων τὰ σεμνὰ σιωπῇ διασώζεσθαι»(5).

Οἱ σοβαρὲς μαρτυρίαι ποὺ ὑπάρχουν, ὅχι μόνο δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ συμφωνήσουμε μὲ τοὺς ἀρνητὲς τῆς Μετάστασις, ἀλλὰ ἀβίαστα μᾶς πείθουν νὰ παραδεχοῦμε ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετη ἄποψι. Ὅτι δηλαδὴ, πάντοτε παραδεχόταν καὶ ἐπίσημα δίδασκε ἡ Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὴν ἔνσωμη Μετάστασι τῆς Θεοτόκου. Διότι τί πιὸ

ἐπίσημο ὑπάρχει ἀπὸ τῆ λατρεία της, ὅπου, ἅπειρες φορές κηρύττεται ἡ Μετάσταση, καὶ τί πιὸ διδακτικὸ ἀπὸ τὰ Πατερικὰ συγγράμματα ὅπου ὅλοι ἀνεξαίρετα οἱ Πατέρες ποὺ ἔχουν λόγους καὶ ἐγκώμια στὴν Κοίμηση, διδάσκουν καὶ ὑμνοῦν τὴ Μετάσταση σὰν ἀρχαία καὶ ἀληθινὴ παράδοση;

Ἄν οἱ ἀρνούμενοι τὴ Μετάσταση λέγοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε τὴν δίδαξε «ἐπισήμως» ἐννοοῦν πὼς αὐτὴ δὲν μαρτυρεῖται ἀπὸ Οἰκουμ. Σύνοδο, θὰ ἀφήσουμε τὸν Ἀκαδημαϊκὸ Π. Μπρατσιώτη νὰ ἀπαντήσῃ καὶ νὰ τονίσῃ πὼς «ἡ Ὁρθ. Ἐκκλησία ὑμνοῦσα ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχαιοτάτης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, μαρτυρουμένης τουλάχιστον ἀπὸ τοῦ 5ου αἰῶνος, τὴν Μετάστασιν τῆς Θεοτόκου, δὲν ἡσθάνθη ὅμως, οὐδεμίαν ἀνάγκην νὰ δογματοποιήσῃ τὴν βαθύτατα ἐν ταῖς ψυχαῖς πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἐρριζωμένην ἄκραν πρὸς αὐτὴν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν»(6).

Αὐτοὶ ποὺ ἀρνοῦνται τὴ Μετάσταση τῆς Παναγίας, παραδέχονται πὼς ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γιορτάζει ἐπίσημα τὴν Κοίμησίν της. Ποῦ ὅμως, ρωτοῦμε κι ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας, στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία καὶ γιορτάζει πανηγυρικὰ τὴν Κοίμηση; Μήπως στὴν Ἀγία Γραφή ποὺ δὲν ἀναφέρει τίποτε σχετικὰ μὲ αὐτή; ἢ μήπως σὲ ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου;

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΥΣ

Για την Μαρία (Μαριάμ στα αραβικά) αφιερώνεται ένα ολόκληρο κεφάλαιο στο Κοράνι(πρόκειται για το 19ο το οποίο είναι ονομασμένο κατά αυτήν). Θεωρείται η πιο ενάρετη γυναίκα στο Ισλάμ και είναι η μοναδική γυναίκα στην οποία γίνεται αναφορά στο ιερό βιβλίο των Μουσουλμάνων. Αξίζει δε να σημειωθεί πως το όνομά της αναφέρεται περισσότερες φορές απ'ότι στην Καινή Διαθήκη.

ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ.....

Μια ξεχασμένη ελληνορθόδοξη εκκλησία της Παναγίας, στη κεντρική περιοχή του Ούνκαπανί, στην Κωνσταντινούπολη, γίνεται κάθε πρώτη του μηνός λαϊκό τουρκικό προσκύνημα από μουσουλμάνους που σπεύδουν εκεί για να προσκυνήσουν και να ευχηθούν, καθώς πιστεύουν πως οι ευχές τους θα ακουστούν από την Παναγία, αν και Τούρκοι με μια χαμένη θρησκευτική συνείδηση. Μάλιστα για να την τιμήσουν πηγαίνουν και αφιερώματα, όπως σταυρούς και μαντίλες για την Παναγία των Ορθοδόξων που ακούει με ξεχωριστή συμπόνια τους καημούς και τα προβλήματα τους.

Πράγματι, το εκπληκτικό αυτό γεγονός της αθρόας προσέλευσης των μουσουλμάνων Τούρκων για να προσευχηθούν στην ελληνορθόδοξη εκκλησία, έχει προβληθεί και από τον ίδιο τον τουρκικό τύπο και μάλιστα σε εφημερίδες μεγάλης κυκλοφορίας όπως η Sabah και η Star. Μάλιστα η εφημερίδα Sabah έχει αποκαλέσει χαρακτηριστικά την ελληνική εκκλησία σαν, «Πόρτα της Ελπίδας», «Umut Kapisi». Εδώ και καιρό, όπως αποκάλυπτε η τουρκική εφημερίδα, η εκκλησία αυτή έχει γίνει τόπος προσέλευσης και προσκυνήματος των Τούρκων μουσουλμάνων, οι οποίοι μάλιστα την έχουν δώσει και δικό τους όνομα αποκαλώντας την, «Ay Bir», δηλαδή ο «Αϊ Πρώτης», εξ' αιτίας της μεγάλης προσέλευσης που γίνεται στην εκκλησία της Παναγίας κάθε πρώτη του μηνός. Η προσέλευση αυτή γίνεται ανεξάρτητα από το θρησκευτικό χαρακτήρα που έχει ο μήνας για τους μουσουλμάνους, είτε δηλαδή είναι ο μήνας του Ραμαζανίου, ή κάποια άλλη θρησκευτική μουσουλμανική εορτή. Χαρακτηριστικό είναι πως οι άνθρωποι αυτοί έρχονται από κάθε γωνιά της Κωνσταντινούπολης, ακόμα και από απομακρυσμένες περιοχές, καθώς η φήμη της εκκλησίας όπου η Παναγία βοηθάει τους ανθρώπους που προσεύχονται στην χάρη Της, έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις.

ΠΩΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ

Κάνουν τόν σταυρό τους όχι μέ τά τρία δάκτυλα σέ συμβολισμό τής Αγίας Τριάδος, αλλά μέ τά τέσσερα, ή καί πέντε δάκτυλα, βάζοντας στό 4ο δάκτυλο τήν Παναγία, καί στό 5ο τόν Πάπα. Όμως, ούτε ή Θεοτόκος μπορεί νά λατρευτεί ως Θεός, αλλά ούτε καί ό Πάπας μπορεί νά εξομοιωθεί μέ τόν Θεό!

Και γιατί οι καθολικοί το κάνουν με διαφορετικό σχηματισμό;

Οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, όπως αναφέρει το *tonwtiko*, ενώνουν τα τρία πρώτα δάκτυλα και τα άλλα δύο ακουμπούν στη παλάμη. Όπως το σχήμα 1. Τα τρία ενωμένα δάκτυλα αντιπροσωπεύουν την αγία τριάδα, Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Τα άλλα δύο που ακουμπούν στη παλάμη αντιπροσωπεύουν τις δύο φύσεις του Ιησού Χριστού, την Ανθρώπινη και τη Θεϊκή.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- <http://www.agiazoni.gr/article.php?id=98197850470911866722>
- <https://el.orthodoxwiki.org>
- <http://www.newsbomb.gr/ellada/ekklhsia/story/615590/gegonota-poy-den-xeroyme-gia-tin-zoi-kai-ton-thanato-tis-panagias#ixzz4aFYD2iQj>
- <http://www.newsbomb.gr/ellada/ekklhsia/story/615590/gegonota-poy-den-xeroyme-gia-tin-zoi-kai-ton-thanato-tis-panagias>
- <http://neotita.gr/%CE%BF%CE%B9-%CF%80%CE%B1%CF%84%CE%AD%CF%81%CE%B5%CF%82-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B5%CE%BA%CE%BA%CE%BB%CE%B7%CF%83%CE%AF%CE%B1%CF%82-%CE%B3%CE%B9%CE%B1-%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%BA%CE%BF%CE%AF%CE%BC%CE%B7/>
- <http://www.impantokratoros.gr/C60D3D63.el.aspx>
- <http://nikosxeiladakis.gr/τουρκοι-μουσουλμανοι-προσκυνουν-το>
- http://www.huffingtonpost.gr/2015/12/24/diethnes-xristianoι-mousoulmanoi_n_8873044.html
- <http://www.pronews.gr/portal/20160527/religion>